

Quan a dotze anys un professor va demanar a Pau-Josep Galofre què volia ser de gran, no ho va dubtar ni un minut i va respondre que arquitecte.

No hi ha dubte de la vocació de Pau-Josep, que ens explica com van ser els seus començaments en el món de l'arquitectura: **"Els primers anys van ser una mica durs, però jo estava entossudit a sortir-me amb la meva, i ho vaig aconseguir. El meu pare m'havia proposat començar a treballar per a una empresa, però la meva resposta va ser definitiva, volia exercir de liberal. Recordo, però, el que em va costar pagar el primer lloguer del despatx!"** De totes maneres, de seguida li van sortir propostes, i va poder iniciar-se en el món laboral. Tot i haver escollit la branca d'urbanisme no s'ha decidit mai a treballar com a arquitecte municipal: **"He format part de molts tribunals d'oposicions perquè vaig estar desenvolupant tasques de directiu al Col·legi d'Arquitectes, i no em va agradar mai presentar-m'hi jo"**.

El nostre entrevistat respon amb paraules clares i intel·ligents a la pregunta sobre què és l'arquitectura: **"És un art com ho pot ser la pintura, i de la mateixa manera que per pintar un quadre, es necessita dominar la tècnica. L'arquitecte ha de començar sempre per aprendre l'ofici, i aleshores alguns arribaran a fer una obra d'art. Per a mi el que és més important és que en aquest procés creatiu intervengui en tot moment, des de la idea fins a la producció. És molt gratificant veure construït allò que has pensat"**.

En Pau-Josep ha treballat sobretot en el que ell anomena **"arquitectura domèstica"**. En parla així: **"He fet bàsicament habitatges per a clients privats, i el que és realment important en aquests casos és la relació que s'estableix amb el client"**. Continua explicant-nos quina és la diferència entre aquest tipus de relació i altres que es poden establir en aquesta disciplina: **"Jo he treballat tant per l'Administració pública, com per a empreses privades, com per a clients particulars, i és molt diferent. Quan projectes alguna cosa per a l'Administració no tens ningú al darrere, tens més llibertat perquè no hi ha ningú que se senti propietari. En canvi, amb un client particular és molt diferent i tot es basa en la confiança i l'entesa"**.

Demanem al nostre entrevistat que ens comenti com és aquest client i si ha canviat amb els anys: **"És important que tingui una mentalitat oberta, que sigui dialogant i que estigui disposat a perdre molt de temps explicant-se, i això és difícil. En certa manera t'has de posar en la vida d'una persona per saber com viu i com vol viure, i explicar-li que podria viure d'una manera diferent"**. I continua amb un exemple que il·lustra quina és la visió que un arquitecte pot donar a una persona que vol construir-se un habitatge: **"És molt usual que et vingui un senyor que ha viscut tota la vida en un pis, que vol fer-se una caseta al Garraf, i que quan t'explica la idea que té reproduïx mentalment el pis. No tan sols els has d'entendre, sinó fer-los veure que es pot viure d'una altra manera"**. I segueix amb algunes anècdotes de clients que

arriben al despatx amb idees sobre el que volen: **"N'hi ha que vénen amb una foto de revista d'un xalet a la Provença amb un terreny quatre vegades més gran que del que ells tenen, d'altres amb un dibuix, i fins i tot algun que vol reproduir la casa de la telenovel·la de moda!"**

Insistim perquè ens comenti la transformació que ha observat amb els anys de dedicació a la feina: **"El que passa és que avui dia el client ja no existeix. És com el que els passa als metges, que ara diuen que ja no tenen pacients, sinó usuaris. Nosaltres també tenim usuaris, i aquests volen opinar sobre tot. La gent sap més el que vol, jo això també ho he viscut com a promotor, el que no sé si saben és per a què serveix un arquitecte"**. I puntualitza: **"Estem més acostumats a utilitzar el metge i l'advocat que l'arquitecte. Malgrat tot, també cal dir que aquest professional s'ha convertit en una persona més assequible econòmicament, que dona un servei i que té una manera d'exercir molt diferent de la que tenia abans"**.

En Pau-Josep és sitgetà d'adopció des de ben menut, i ens interessa comentar amb ell, com a veí i professional, els canvis urbanístics de la població i el seu creixement: **"Sitges s'ha incorporat a l'àrea metropolitana amb la millora en les comunicacions, i la gent l'està adoptant com a primera residència. Això comporta una sèrie de canvis en l'edificació, ja no es busca l'apartament d'estiueig sinó un pis o una casa amb totes les prestacions"**. A més, sembla que s'està actuant per millorar les deficiències importants que existien: **"Darrerament s'ha fet molta obra pública, molta intervenció municipal, hi ha hagut una reforma important pel que fa a l'actuació dins el nucli antic, en les zones verdes, les places i la riera. Una cosa que m'ha semblat molt interessant són les promocions d'habitatges d'obra pública, que espero que aconseguixin aturar la marxa dels joves cap a d'altres poblacions, per l'excessiu preu del sòl a Sitges. De totes maneres encara hi ha coses que necessiten un nou plantejament"**. I en Pau-Josep concreta: **"Va haver-hi alguns intents de crear aparcaments municipals, però el problema és que genera més trànsit. El que crec que seria necessari és la creació de pàrquings dissuasoris a l'exterior. Sitges és una població petita, que es pot recórrer a peu o en bicicleta, i el que cal és impedir que els cotxes arribin fins al passeig. Em preocupa que es puguin aparcar cotxes a la plaça de la Fragata, perdem espai sota les escales de l'església i no podem arribar a veure la sorra de la platja"**.

De les seves obres, el nostre protagonista diu sentir-se sempre orgullós de les més noves, i té les seves raons: **"Les altres ja no són actuals, ha canviat la meua manera de treballar. Recorda, però, amb il·lusió un projecte al passeig de la seva població, que va representar un repte i va obtenir el resultat esperat"**.

En Pau-Josep, estem segurs que un paràs per a les seves filles Beatriu i Aina, mostra quan parla la seva innegable vocació, i posa la mateixa il·lusió de sempre en cada un dels nous projectes que se li plantegen.

“L’arquitecte ha de començar sempre per aprendre l’ofici, i aleshores alguns arribaran a fer una obra d’art”

Pau-Josep Galofre - Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental)